

напрегнати, щото всеки звукъ, всяко шумоление ни караше да се озъртаме.

По едно време, дружините бяха спрени въ походния редъ. Причината на това спиране бяха стрѣлитѣ, които побъркали пътя, като се отстранили къмъ истокъ. Но слѣдъ малко пакъ тръгнахме.

Въ 11^{1/2} часа съгледяхме въ тъмнината напредъ нѣколко огнени точки. Въ сѣщото време се зачу шумъ, като отъ порой. Кolkото вървяхме на напредъ, толкова шумътъ по-вече и повече се увеличаваше. Оказа се, че шумѣла р. Янтра.

Пристигнахме въ с. Самоводене, но безъ да се спираме въ него, продължавахме пътя. Като изминахме, обаче, 1—2 версти отъ селото, 3-тя дружина се спрѣ до самия пътъ надъ Янтра, гдѣто и прѣнощува. Ний бѣхме твърдѣ уморени и за туй, щомъ легнахме на сгорѣщената прѣзъ деня отъ слънчевитѣ лъчи камениста почва, заспахме. Войниците спаха съ пушките въ рѣцѣ.

V.

26 Юний. Слънцето вече бѣше изгрѣло, когато ме събудиха. Азъ едва открихъ сънливите си очи. Чудна картина се прѣдстави прѣдъ мене!

Бѣхме при сѣверния входъ на Търновската тѣснина. Отъ тукъ на сѣверъ се виждаше вълнообразна равнина, покрита тукъ тамъ съ отдѣлни сѣнчасти дървета. Прѣзъ тази равнина, като струна се проточило Търново—Русчушкото шосе. Отъ лѣва страна на шосето се зеленѣяха лозя, а отъ дѣсната — шумящата Янтра вѣчно бързаше на сѣверъ къмъ Дунава. Тѣснината се започва почти отъ самото с. Самоводене. Отъ тукъ, отъ двѣтѣ страни, се възвишаватъ двѣ отвѣсни, като стѣни, високи тъмно-сиви скали, които отиватъ паралелно къмъ югъ. Разстоянието между двѣтѣ скали, по права линия, има приблизително 2^{1/2}—3 версти. Отъ скалитѣ мѣстността постепенно се понижава, до гдѣто най послѣ, достига коритото на Янтра, която, като змия, се извива по долината и се връзва, ту въ едната страна на скалата, ту въ дру-